



ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΩΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΚΑ': ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ, 1888. ΑΡΙΘ. 241.

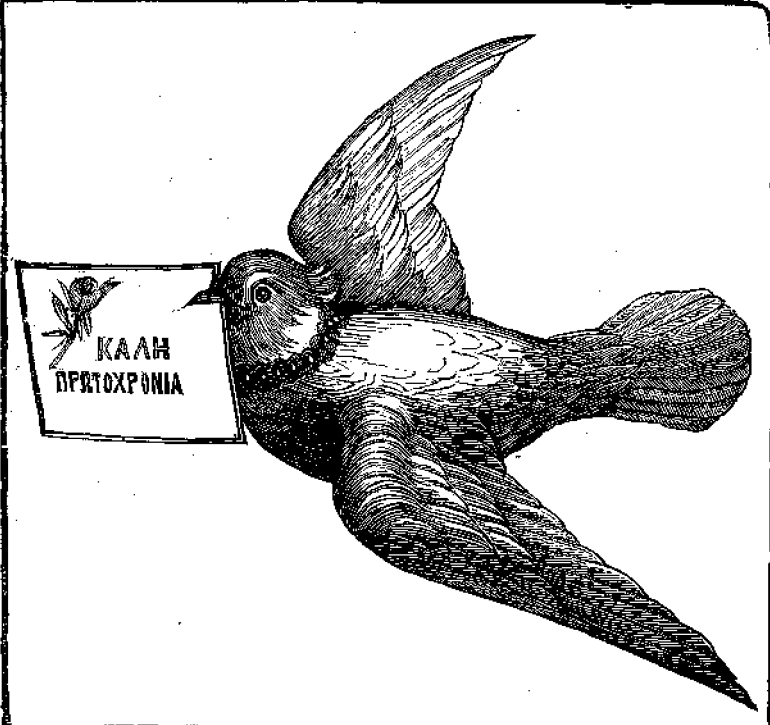
Σύνδρο: ἐτήσι: ἐν Ἑλλάδι Δβ: 14  
 » » » Ἐκωτερικῶ φρ. 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ;  
 Ἐν ὁδῷ Σταδίου ἀριθ. 39.

Εἰς οὐδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀνετακτοῦτων, στέλλεται ἡ «Ἐφημερίς τῶν Παιδῶν» ἀνεπρόληπτως.

**ΕΤΗ ΠΟΛΛΑ.**

Τὴν εὐχὴν ταύτην ἀποστέλλει διὰ τοῦ παρόντος φύλλου ὁ συντάκτης τῆς μικρᾶς Ἐφ. τῶν Παιδῶν εἰς τοὺς πολυαριθμοὺς μικροὺς αὐτῆς συνδρομητὰς καὶ τὰς οἰκογενείας αὐτῶν, δεόμενος τοῦ κοινοῦ Πατρὸς Θεοῦ νὰ ἐπιδαφιεύσῃ ἐπ' αὐτοὺς πᾶν ἐπιθυμητὸν καὶ ὠφέλιμον ἀγαθὸν κατὰ τὸ νέον ἔτος. Πρὸ πάντων ὅμως δέεται ὑπὲρ αὐτῶν τὴν δωρεάν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅπως δι' αὐτοῦ προφυλαχθῶσιν ἀπὸ τῆς κακίας καὶ ἐνισχυθῶσιν νὰ ζήσωσι κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται σαφῶς ἐκτεθειμένον εἰς τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον, τὸ ὁποῖον ἕκαστον παιδίον πρέπει νὰ ἔχη καὶ νὰ ἀναγινώσκῃ καὶ νὰ ὑπακούῃ καθ' ἑκάστην, ἐὰν θέλῃ νὰ ζήσῃ καλῶς εἰς τὴν ζωὴν



**Καλὴ πρωτοχρονιά.**

ταύτην καὶ νὰ προετοιμασθῇ κατὰ τὴν ἀειωνιότητα.  
 -- Ἐφέτος ἔχομεν ἀρομ, ηθευθ, μ, ε, α, λ, α, σ καὶ ὠραίας εἰκόνας διὰ τὴν Ἐ. τῶν Παιδῶν.

Παραμύθια περὶ φιλίας.  
 — Χωρὶς φίλου ὁ κόσμος θὰ ᾔτο ἐρημία.  
 — Φίλος πιστὸς εἶναι πλησιέστερος τοῦ στενοτάτου συγγενοῦς.  
 — Συγγένεια καρδιῶν εἶναι ἡ στενοτάτη συγγένεια.

τοῦ προφυλαχθῶσιν ἀπὸ τῆς κακίας καὶ ἐνισχυθῶσιν νὰ ζήσωσι κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται σαφῶς ἐκτεθειμένον εἰς τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον, τὸ ὁποῖον ἕκαστον παιδίον πρέπει νὰ ἔχη καὶ νὰ ἀναγινώσκῃ καὶ νὰ ὑπακούῃ καθ' ἑκάστην, ἐὰν θέλῃ νὰ ζήσῃ καλῶς εἰς τὴν ζωὴν

- Αἰφνιδία φιλία—βεβαία μετάνοια.
- Φιλία φλέγουσα σβένει ὡς ἡ φλόξ.
- Πρὶν κάμῃς τινα φίλον, φάγε ψωμί καὶ ἄλας μὲ αὐτόν.
- Ὁ κάλλιστος καθρέπτης εἶναι παλαιὸς καὶ πιστὸς φίλος.

## Η ΧΑΪΔΗ

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(Ἰδε προηγούμενον φύλλον).

Μόλις ὁμως ἀνεχώρησε καὶ ὁ ταχυδρόμος ἔφερεν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὴν μητέρα του, διὰ τῆς ὁποίας αὐτὴ τὸν εἰδοποιεῖ, ὅτι μετὰ δύο ἡμέρας θὰ ἴτο ἐκεῖ.

Εἰς τὴν εἶδῃσιν ταύτην ἡ κυρία Κλάρα ἦτο ὀλη χαρὰ, εἶπε δὲ εἰς τὴν Χαϊδὴν τόσα πολλὰ πράγματα εὐχάριστα διὰ τὴν κυροῦλάν της, ὥστε ἡ Χαϊδὴ ὁσάκις ἤθελε νὰ ἀναφέρῃ τὸ ὄνομα τῆς κ. Σήσμαν, ἔλεγε κυροῦλα.

Ἡ ἐλευθερία αὐτὴ ἐξώργιζε τὴν κυρίαν Λουκίαν, καὶ τὴν ἔκαμνε νὰ τὴν ἐκπλήττῃ διὰ τὴν χωριατοσύνην της. « Δὲν πρέπει νὰ ὀνομάζῃς τὴν κ. Σήσμαν, κυροῦλα, διότι δὲν ἔχεις καμμίαν συγγένειαν μὲ αὐτὴν. Εἶναι κυροῦλα τῆς κ. Κλάρας καὶ ὄχι ἰδική σου. Σὺ πρέπει νὰ λέγῃς εὐγενεστάτη. Ἀκούεις; »

Ἄλλ' ἡ Χαϊδὴ δὲν ἠμποροῦσα νὰ ἐννοήσῃ διατί τάχα νὰ μὴν ἠμπορῇ νὰ καλῇ τὴν κ. Σήσμαν κυροῦλα — ἀλλὰ εὐγενεστάτην — καὶ ἐπιθυμοῦσε νὰ ἐρωτήσῃ τὴν κ. Λουκίαν διὰ τοῦτο, ἀλλὰ δὲν εἶχε τὸ θάρρος.

Τέλος πάντων κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν ἡμέραν ἡ κυρία Σήσμαν ἦλθεν, ὅλοι δὲ οἱ οἰκιακοὶ κατέβησαν εἰς τὴν αὐλὴν διὰ νὰ τὴν ὑποδεχθῶν.

Μόνη ἡ Χαϊδὴ δὲν ἐφάνη, διότι ἡ κ. Λουκία τὴν εἶχε διατάξει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ νὰ μένῃ ἐκεῖ, ἕως οὗ τὴν καλέσουν, ἐπρόσθεσεν δὲ ὅτι ἡ κ. Σήσμαν ἐπιθυμεῖ νὰ μείνῃ μόνη μὲ τὴν κ. Κλάραν.

Ἐνῶ δὲ ἐκάθητο εἰς τὸ δωμάτιόν της σκεπτομένη ὅσα τῆς εἶπεν ἡ κ. Λουκία, ἤνοιξε τὴν θύραν ἡ Τιννέττη, καὶ τῆς εἶπεν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ὅπου ἡ κ. Σήσμαν μὲ τὴν κ. Κλάραν θέλουσιν νὰ τὴν ἰδοῦν.

Ἡ Χαϊδὴ ὑπήκουσεν ἀμέσως καὶ διευθύνθη εἰς τὴν τραπεζαρίαν, καθὼς δὲ ἤνοιξε τὴν θύραν αὐτῆς, ἡ κ. Σήσμαν μὲ πολλὴν φιλοφροσύνην τὴν ἐπροσκάλεσε νὰ ὑπάγῃ εἰς αὐτήν. Ἡ Χαϊδὴ τὴν ἐπλησίασε καὶ μὲ φωνὴν ὑποτρίμουσαν, εἶπε, « Καλὴ ἡμέρα κυρία εὐγενεστάτη! »

« Αὐτὸ δὲν εἶνε κακόν, » εἶπεν ἡ κυροῦλα γελῶσα. « Ἐτσι, χαιρετοῦν εἰς τὸν τόπον σου ἐπάνω εἰς τὰ βουνά σας; »

— « Ὁχι, ἐκεῖ πέρα ποῦ κατοικοῦμεν ἡμεῖς δὲν εἶναι καμμία νὰ ἔχῃ τοιοῦτον ὄνομα; — εἶπεν ἡ Χαϊδὴ μὲ συστολήν.

— Ὅστε ἐδῶ, καθ' ὅσον ἐγὼ γνωρίζω, — εἶπεν ἡ κ. Σήσμαν, καὶ ἐχάιδευσεν τὴν μικρὰν εἰς τὸν λαιμόν. Εἰς τὴν βιβλιοθήκην καὶ τὴν τραπεζαρίαν

εἶμαι πάντοτε κυροῦλα. Σὺ δὲ νὰ μὲ ὀνομάζῃς πάντοτε μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα.

— « Εὐχαρίστως — μάλιστα ἠτοιμαζόμενη νὰ σὰς καλέσω οὕτω πως; » ἀπεκρίθη ἡ Χαϊδὴ. Ἄλλὰ...

— Καὶ πῶς ὀνομάζεσαι, καλὴ μου κόρη; — ἠρώτησεν αὐτὴν ἡ κυρία Σήσμαν.

— Τὸ ὄνομά μου εἶνε Χαϊδὴ, ἀπεκρίθη ἡ μικρά. Ἄλλὰ ἂν πρέπει νὰ ὀνομάζωμαι Ἀδελχίδι, θὰ προσέχω εἰς τὸ ἐξῆς, ν' ἀποκρίνωμαι, ὅταν μὲ καλοῦν μὲ αὐτό, ἐπρόσθεσε τὸ κοράσιον μὲ πνευμένην φωνήν, διότι ἠσθάνετο ἐαυτὴν ἔνοχον, ἐπειδὴ ἡ πολλὰκις ἡ κυρία Λουκία τὴν ἐκάλεσε μὲ τὸ ὄνομα τοῦτο καὶ δὲν ἀπεκρίθη.

Μόλις εἶχε τελειώσει τὴν φράσιν της ἡ Χαϊδὴ καὶ ἡ κυρία Λουκία εἰσῆλθεν εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ἀφοῦ δὲ ἐχαίρετῃσεν τὴν κυρίαν Σήσμαν, « Νομίζω, εἶπε, ὅτι σεῖς κυρία συμφωνεῖτε μὲ ἐμὲ ὅτι πρέπει νὰ ἐκλέξω ἐν ὄνομα διὰ τὴν Χαϊδὴν, τὸ ὅποιον δύναται νὰ μεταχειρίζεται τις χωρὶς νὰ ἐνοχλῆται, ἔστω καὶ χάριν τῶν ὑπηρετιῶν. »

« Ἄλλ' ἴαν, ἀγαπητῆ μου Λουκία, ἡ Χαϊδὴ ἔχει αὐτὸ τὸ ὄνομα καὶ εὐχαριστεῖται μὲ αὐτό, δὲν βλέπω τὸν λόγον, διὰ τὸν ὅποιον πρέπει νὰ τὸ ἀλλάξωμεν.

« Ἀφοῦ τὸ θέλετε ἔτσι, εἶπεν ἡ κ. Λουκία, βεβαίως θὰ γείνη κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν, ὀλίγον μετὰ τὸ γεῦμα, ἡ κ. Σήσμαν μετέβη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κ. Λουκίας, καὶ τὴν ἠρώτησε ποῦ μένει ἡ Χαϊδὴ μετὰ τὸ γεῦμα, καὶ τί κάμνει.

— Κάθηται εἰς τὸ δωμάτιόν της, ὅπου ἠμπορεῖ νὰ ἐνασχολῆται, ἐὰν ἤξευρεν ἡ εἶχε τὴν ἐλαχίστην ἰδέαν ὀποιουδήποτε χρησίου πράγματος. Ἄλλὰ, κυρία Σήσμαν, πρέπει νὰ ἤξευρετε τόσον μωρὰ σχέδια τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου κάμνει τὸ κοράσιον τοῦτο, καὶ συχνὰ μάλιστα καὶ τὰ πραγματοποιεῖ, ὥστε εἰς εὐγενῆ κοινωνίαν οὔτε νὰ τὰ ὀνομάσῃ κανεὶς δύναται.

« Ἐτσι θὰ ἔκαμνα καὶ ἐγὼ, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Σήσμαν, ἐὰν ἤμην ἠναγκασμένη νὰ κάθημαι μόνη εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ὅπως ἡ Χαϊδὴ. Ἄλλὰ τώρα, πῆγαινε παρακαλῶ καὶ φέρε εἰς τὸ δωμάτιόν μου τὸ κοράσιον, ἐπειδὴ ἔχω μερικὰ βιβλία δι' αὐτό. »

« Ἄλλὰ, κυρία Σήσμαν, ἐφώνησεν ἡ κ. Λουκία τί δύναται τὸ κοράσιον ἐκεῖνο νὰ κάμῃ μὲ τὰ βιβλία; καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα τῆς ἐδῶ διαμονῆς της δὲν κατάρθρωσε νὰ μάθῃ τὸ ἀλφάβητον. Εἶναι ἀδύνατον νὰ τῆς δώσῃ τις τὴν ἐλαχίστην ἰδέαν περὶ ἀναγνώσεως. Ὁ διδάσκαλος δύναται νὰ σὰς εἴπῃ ὅλα περὶ τοῦτο. Ἐὰν δὲ αὐτὸς δὲν εἶχε τὴν ὑπομονὴν ἀγγέλου θὰ παρῆται τὰ μαθήματα πρὸ πολλοῦ. (Ἀκολουθεῖ)

**Ο ΒΟΛΒΟΣ ΕΝΟΣ ΚΡΙΝΟΥ.**

!Ής προηγούμενον φύλλον).

Μετ' ὀλίγον ἡ ἀπάτη ἐγνώσθη καὶ ἀπόσπασμα ἰππέων ἐστάλη πρὸς καταδίωξιν αὐτοῦ, μετὰ πολλὴν δ' ἔρευναν κατώρθωσε νὰ ἀνακαλύψῃ τὰ ἴχνη του. Ἄλλ' ὁ νέος Βαρῶνος δὲν ἠθέλησε νὰ παραδοθῆ χωρὶς ἰσχυρᾶς ἀντιστάσεως, κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς τῶν στρατιωτῶν ἐκτύπησεν αὐτὸν μὲ τὸν κόπανον τοῦ ὄπλου του εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν ἔριψε κατὰ γῆς ἄπνου.

Τὸ ἀπροσδόκητον τοῦτο περιστατικὸν ἐπέβαλεν εἰς πολὺν φόβον τοὺς στρατιώτας, οἱ ὅποιοι εἶχον αἰσθηρὰν διαταγὴν νὰ μὴν βλάψωσιν αὐτὸν εἰς τὴν ζωὴν, καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἀποκρύψωσι τὸν θάνατόν του, ἐπιστρέφοντες καὶ δηλώνοντες, ὅτι ὅλαι αἱ ἔρευναι τῶν ἀπέβησαν μάταιαι, καὶ ὅτι πούθενά δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀνεύρουν τὰ ἴχνη του!

Ὅταν ἡ εἰδήσις τῆς ἀποδράσεως τοῦ Βίλχανσκη ἔφθασεν εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ Τζάρου, ὁ Βαρῶνος Μολδόφ καθηρέθη τοῦ στρατιωτικοῦ του ἀξιώματος, ἡ περιουσία του ἰδημεύθη καὶ αὐτὸς ἐξορίσθη εἰς τὴν Σιβηρίαν.

Ὁ Βαρῶνος Μολδόφ ἦτο ἀνὴρ ὑψηλῶν φρονημάτων καὶ ἀπεφάσις νὰ ἀντιμετωπίσῃ καὶ τὴν νέαν ταύτην καταφορὰν τῆς θείας Προνοίας ἀγογγύστως, ἀντλῶν θάρρος καὶ ὑπομονὴν ἐκ τῆς συναισθησεως τῆς ἀθωότητός του καὶ ἀφίμων τὰ τοῦ μέλλοντος εἰς τὴν χεῖρα Ἐκείνου, ὅστις κρίνει δικαίως.

Ἐν μόνον ἐτάραττε τὴν τεθλιμμένην καρδίαν του ἡ μέριμνα περὶ τῆς μικρᾶς του θυγατρὸς Ἐλένης. Νὰ τὴν λάβῃ μαζὺ του καὶ νὰ τὴν κάμῃ συμμέτοχον τῶν μοναξιῶν καὶ ὅλων τῶν ἄλλων κακῶν τῆς ἐξορίας του, ἢ νὰ τὴν ἀφήσῃ εἰς τὴν φροντίδα τῶν συγγενῶν, οἱ ὅποιοι δὲν ἐφαίνοντο πρόθυμοι νὰ τὴν δεχθῶσι, καὶ μὲ τοὺς ὁποίους ζῶσα, θὰ ἐπόθει τὴν ἀγάπην ἐκείνου, ὅστις θὰ ἔμαραινέτο κατὰ μικρὸν εἰς τὰς παγετώδεις ἐρήμους τῆς Σιβηρίας. Τὸ ζήτημα τοῦτο ἐτάραττεν αὐτὸν περισσότερο ὅλων τῶν παθημάτων του.

Ἄλλ' αὐτὴ ἡ Ἐλένη ἔλυσε αὐτὸ πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ πατρὸς της. Μόλις εἶχεν ἐνοήσῃ ἐκ τοῦ προσώπου τοῦ πατρὸς της τὴν στενοχωρίαν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκετο, ἐναγκαλισθεῖσα αὐτὸν τὸν παρεκάλεσε μετὰ δακρύων νὰ μὴ τὴν ἀφήσῃ ὀπίσω του. Τίποτε δὲν θὰ ἀναπληρῶνῃ τὴν ἔλλειψίν σου, πάτερ μου, διότι εἰς ἐμὲ σὺ εἶσαι πᾶρ ὅτι ὁ κόσμος περιείχε πολὺ τιμοῦ. Καὶ ποῖος ἄλλος καλλίτερος ἀπὸ ἐμέ, ἀγαπητέ μοι πάτερ, θὰ δυνήθῃ νὰ σὲ παρηγορῇ καὶ ἀνακουφίξῃ τὰς θλίψεις σου εἰς τὴν ἄξιον ἐκείνην χώραν τοῦ

φύχους καὶ τῆς ἐρημώσεως; Μὴ, λοιπόν, μὴ μὲ στερήσῃς τῆς εὐτυχίας, τοῦ νὰ ζῶ μετὰ σοῦ καὶ νὰ σὲ ὑπηρετῶ εἰς τὰς χρεῖας σου. Ἐὰν μὲ ἀφήσῃς ἰδῶ νὰ ἦσαι βέβαιος, ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ προσεθῆ εἰς τὰς ἄλλας θλίψεις σου καὶ ἡ ἐκ τοῦ θανάτου τῆς μονογενοῦς σου θυγατρὸς, διότι πῶς δύναμαι νὰ ζήσω συλλογιζομένη ὅτι ἐκείνος, τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ περισσότερο καὶ ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, εὐρίσκεται ἀπερριμμένος εἰς τὴν τρομερὰν ἐκείνην χώραν, χωρὶς φίλον, χωρὶς συγγενεῖς, χωρὶς παρηγορίαν;

Ματαίως ὁ πατὴρ προσεπάθησε νὰ τὴν μεταπέισῃ ἐκθέτων εἰς αὐτὴν τὰς τρομερὰς κακουχίας καὶ στερήσεις, τὰ ὁποῖα οἱ δυστυχεῖς ἐξορίστοι ὑποφέρουσιν εἰς τὸ κατάφυχρον ἐκεῖνο κλίμα τῆς Σιβηρίας, αὐτὴ ἐπέμενε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, λέγουσα, ἔδπου σὺ ὑπάγῃς θὰ ὑπάγω, καὶ αἱ λύπαι σου θὰ ἦναι λύπαι μου! ἔδπου σὺ ζῆς, θὰ ζῶ καὶ ἐγώ, καὶ ἔδπου σὺ ἀποθάνῃς, θὰ ἀποθάνω καὶ ἐγώ, ἐὰν καὶ τοῦτο εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Τίποτε, πάτερ μου, δὲν δύναται νὰ μὲ χωρίσῃ ἀπὸ σέ!

«Γεννηθῆτω τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου τέκνον μου,» εἶπεν ὁ Μολδόφ μετὰ δακρύων φιλήσας τὴν Ἐλένην. «Εἶθε ὁ Κύριος νὰ μᾶς εὐλογήσῃ εἰς τὴν ἄδικον ταύτην ἐξορίαν μας!»

Ἡ Κυβέρνησις ἐπέτρεψε εἰς τὸν πατέρα καὶ τὴν κόρην νὰ λάβουν μαζὺ τῶν ὀλίγα ἐκ τῶν ἀναγκαίων τῆς ζωῆς—οὗτοι δὲ ὠφεληθέντες ἐκ τῆς συγκαταβάσεως ταύτης ἐπρομηθεύθησαν τὰ ἀναγκαῖα φορέματα διὰ τὸ κλίμα ἐκεῖνο. Ἡ Ἐλένη ἀντὶ στολιδίων ἐπῆρε μεθ' ἑαυτῆς τὸν βολβὸν ἐνὸς κρίνου, τὸν ὁποῖον ὁ πατὴρ της ὑπερηγάπα, διότι ὁ Βαρῶνος Μολδόφ ὑπερηγάπα τὰ ἄνθη.

Μετὰ μακρὸν καὶ πολὺπονον ταξεῖδιον ὁ πατὴρ καὶ ἡ κόρη ἔφθασαν εἰς τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον ὁ Διοικητὴς τῆς Τοβόλσκης εἶχε προσδιορίσει δι' αὐτούς. Μεγάλῃ ἦτο ἡ συγκίνησις τοῦ Μολδόφ, ὅταν εἰς τὴν ἐξαγωγήν τῶν πραγμάτων τῶν ἐκ τῶν κειωτίων, εὐρέθη καὶ ὁ βολβὸς τοῦ κρίνου προσεκτικῶς διπλωμένος εἰς χαρτίον, διὰ νὰ μὴ βλαφθῇ.

Ἡ καλύβη, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ καὶ κόρη ἐγκατεστάθησαν, ἦτο ἀληθῶς πενιχρά, ἀλλ' ἡ ἰλαρότης τοῦ προσώπου καὶ ἡ ἐτοιμότης τῶν χειρῶν τῆς μικρᾶς Ἐλένης μετεποίησαν αὐτὴν μετ' ὀλίγον εἰς ἀνάκτορον εὐτυχίας, ὅπου δύο ψυχαὶ ἀφωσιωμένοι εἰς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς ἀλλήλους ἐπερνοῦσαν τὰς ἡμέρας τῶν ἐν ἀγάπῃ. Ἡ Ἐλένη ἦτο ὁ ἥλιος ὁ θερμαίνων τὴν τεθλιμμένην καρδίαν τοῦ πατρὸς, ὅστις μένων πλησίον της ἐλησμόνησε τὴν δυστυχίαν του καὶ ἔβλεπεν εἰς τὸ μέλλον μὲ ἀταραξίαν. (Ἀκολουθεῖ).

## ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

Ἐξω χτυποῦν τὰ τύμπανα εἶναι γιωρτὴ μεγάλη  
 Ὁ ἕνας χρόνος ἐξψυχᾷ κι' ὁ ἄλλος ἐσπροβάλλει  
 Τοῦ πρώτου ἡ νύχτα γίνεται τοῦ χάρου τὸ κρεβάτι  
 Τοῦ δευτέρου ἡ χαραυγὴ τῆς νιότης του τὸ ἄτι.

Κι' αὐτὰ λουλούδια ἀγνώριστα δὲν νοιώθουντὰ καυμένα  
 Τοῦ πάπου τῆ συγκίνησι τῆ ὑστερῆ του ὥρα.  
 Τοὺς δίνει τὴν εὐχοῦλά του μὲ χεῖλη λυπημένα  
 Καὶ φεύγουνε δλόχαρα μὲ τοῦ παποῦ τὰ δῶρα.

Δεκέμβριος 9 87.

N. P. I.



## — Ὁ Παπὸς καὶ τὰ ἑγγόνια του.

Σὲ τέτοια σκέπη ὁ παποῦς τὰ δυὸ μικρὰ ἑγγόνια  
 Ἀγαπημένα ἐσφιγγε στὴν κρῦα ἀγκαλιά του.  
 Νὰ δώσῃ τὰ χαρίσματα στὰ ὑστερνὰ του χρόνια  
 Τὸ ποῖδ θερμὸ χαμόγελο, τὰ ὑστερα φιλιὰ του

— Τιμὰ τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου διὰ  
 νὰ γείνης μακροχρόνιος ἐπὶ τῆς γῆς, τὴν ὁποῖαν  
 Κύριος ὁ Θεὸς σου σοὶ δίδει.»

(Π\* Ἐντολή.)

**ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΙΣ**

Ἡ πόλις αὕτη κεῖται ἐν τῷ μέσῳ εὐφορωτάτης πεδιάδος, καὶ εἶναι ἡ δευτέρα πόλις τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας ἐν Εὐρώπῃ.

Τὸ ἀρχαῖον τῆς ὀνομαστίας, ἐκτίσθη δὲ παρά τινος Ἀντινόου, ὄθεν καὶ Ἀντινόη ὠνομάζετο. Τὸ παρὸν ὄνομά της ἔλαβε παρά τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, ὁστις ἀνέκτισεν αὐτήν.

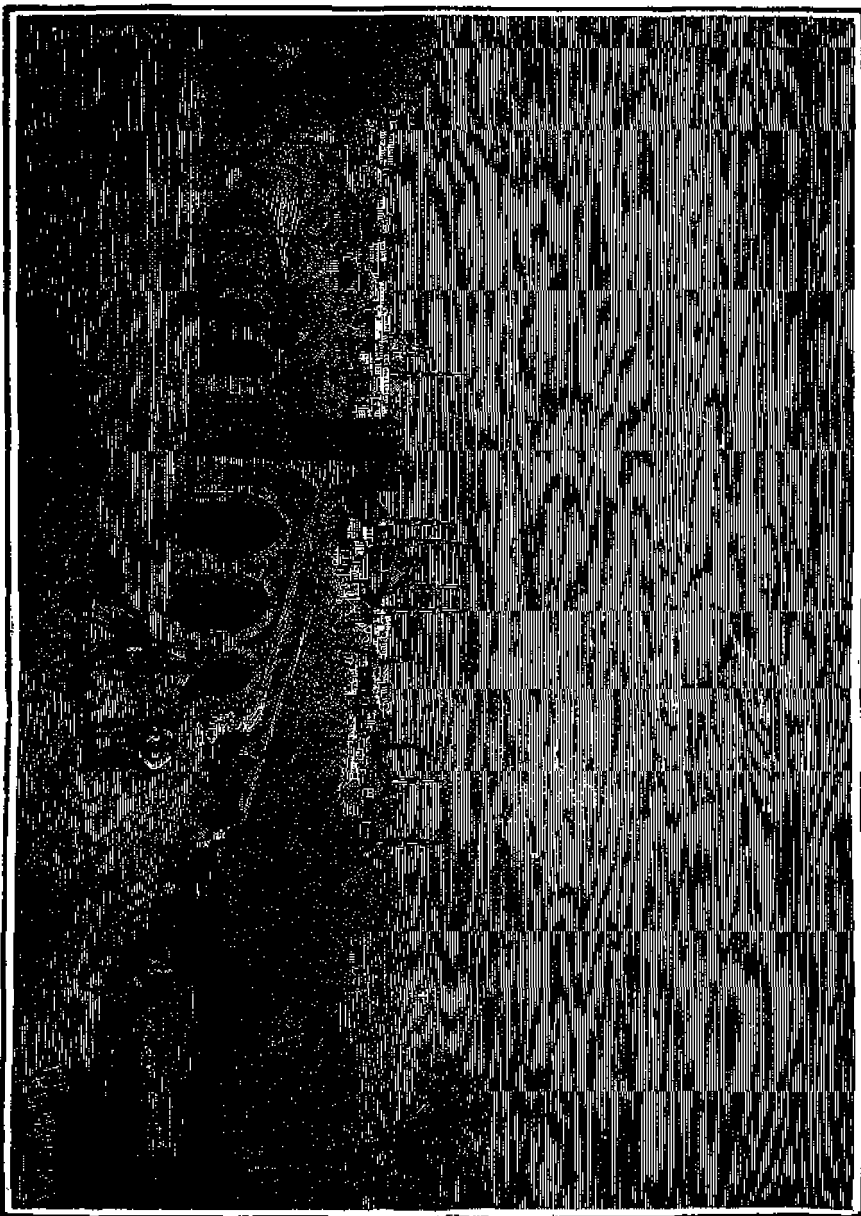
Τῷ 323 μ. Χρ. ὁ Κωνσταντῖνος ἐνίκησεν εἰς τὰ περὶ αὐτῆς τὸν Λυκίτιον, τῷ δὲ 378 οἱ Γότθοι ἐνίκησαν πλησίον αὐτῆς τὸν Βαλέντιον.

Τῷ 1360 ἐκυριεύθη ὑπὸ τοῦ τελευταίου Ἀμουράτ τοῦ 1<sup>ου</sup> καὶ κατέστη ἡ ἔδρα τῶν διαδόχων αὐτοῦ Σουλτάνων, Ἀχμέτ 3<sup>ου</sup>, Μεχμέτ 2<sup>ου</sup> καὶ Μουσταφά.

Τῷ 1829 κατελήφθη προσωρινῶς ὑπὸ τῶν Ῥώων, διεβουλήθη καὶ ἡ συνθήκη τῆς Ἀδριανουπόλεως, δι' ἧς ἡ Ῥωσία ἐκτήσατο τὴν κατο-

χὴν τῆς ἀνατολικῆς ἀκτῆς τῆς Μαύρης θαλάσσης. Τῷ 1827 ἐκυριεύθη πάλιν ὑπὸ τῶν Ῥώων ἀλλὰ διὰ τῆς συνθήκης τοῦ Βερολίνου ἀπεδόθη πάλιν εἰς τὴν Τουρκίαν.

Ἔχει Ἀκρόπολιν ἀρκετὰ ἰσχυράν, καὶ τρία



**Ἀδριανούπολις.**

ἀνδρῶν.

Ἡ μᾶλλον πεφωτισμένη τάξις τῶν κατοίκων ἀποτελεῖται κυρίως ἐξ Ἑλλήνων, οἱ ὅποιοι συντηροῦσιν ἐν ἐξαιρετῶν Γυμνάσιον, ἐν Ἑλληνικὸν Σχολεῖον καὶ διάφορα προκαταρκτικὰ σχολεῖα,

Τουρκικὰ Τζαμιά ἔξια λόγου, τὸ τοῦ Σελίμ 2<sup>ου</sup>, τὸ τοῦ Βαγιατζίτ 2<sup>ου</sup> καὶ τὸ τοῦ Μουράτ 2<sup>ου</sup>.

Εἶναι ἔδρα Μητροπόλεως τοῦ Ὀρθόδοξου καὶ Μολᾶ Ὀθωμανοῦ. Ὁ πληθυσμὸς αὐτῆς συμποσούμενος εἰς 140,000 περίπου ψυχῶν, συνίσταται δὲ ἐξ Ὀθωμανῶν, Ἑλλήνων, Βουλγάρων, Ἰουδαίων καὶ Ἀρμενίων.

Περιέχει καὶ ὀπλοστάσιον, εἰς τὸ ὁποῖον εἰς προλαβόντα ἔτη, ἔχονον το καὶ τηλεβόλα, καὶ στρατῶνας διὰ 20000

βοηθούμενα κατά τι και υπό του εν Αθήναις Συλλόγου του προς διάδοσιν τών ελληνικών γραμμάτων.

ΑΙ ΦΟΝΙΚΩΤΑΤΑΙ ΜΑΧΑΙ ΚΑΤΑ  
ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ 100 ΕΤΗ.

Ἡ μάχη τοῦ Λόδι, ἡ ὁποία ἦτο ἡ πρώτη λαμπρὰ ἐπιτυχία τοῦ Ναπολέοντος τοῦ 1<sup>ου</sup>, ἦτο ἀπλῶς γενναία διάβασις μιᾶς μεραρχίας.

Ἡ μάχη τῆς Ἀρκύλας ἦτο φονικωτάτη. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι ἔλαβον μέρος εἰς αὐτὴν ἀνέβαινον εἰς 70,000 περίπου — ὃ δὲ τῶν πεσόντων εἰς 25,000! ἦτοι 35 τοῖς ἑκατόν.

Εἰς τὴν μάχην τοῦ Ρίβολι ἔλαβον μέρος 80 χιλ. ἀνδρῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἔπεσαν 40,000! ἄλλ' οἱ ἡμίσεις αὐτῶν ἦσαν Αὐστριακοί, οἱ ὁποῖοι παρεδόθησαν εἰς τὸν Ναπολέοντα, ὥστε οἱ πεσόντες ἦσαν 25 τοῖς ἑκατόν.

Εἰς τὴν μάχην τοῦ Μαρέγγου ἔλαβον μέρος 70 χιλ. ἄνδρες, αἱ δὲ ἀπώλειαι ἀνέβησαν εἰς 17,000, ἦτοι 28 τοῖς ἑκατόν.

Εἰς τὴν μάχην τοῦ Ἄουστερλιτς οἱ ἀντιμαχόμενοι στρατοὶ τῶν Ρώσων, Αὐστριακῶν καὶ Γάλλων ἀνῆρχοντο εἰς 210,000, αἱ δὲ ἀπώλειαι ἦσαν 40,000, ἦτοι 18 τοῖς ἑκατόν.

Εἰς τὴν τῆς Ἰένης Ἄουσταδ παρατάχθησαν κατ' ἀλλήλων 325,000 ἄνδρες, αἱ ἀπώλειαι ἦσαν 40,000, ἦτοι 12 τοῖς ἑκατόν.

Εἰς τὴν τοῦ Βοροδίνου ἦσαν 170,000 ἀνδρῶν — 80,000 ἐφονεύθησαν καὶ ἐπληρώθησαν, ἦτοι 47 τοῖς ἑκατόν!!

Εἰς τὴν μάχην τῆς Λειψίας ἔλαβον μέρος 500 χιλ. ἀνδρῶν. Αὕτη διήρκεισε τρεῖς ἡμέρας καὶ αἱ ἀπώλειαι εἰς φονευμένους καὶ πληγωμένους ἀνέβησαν εἰς 110,000, ἦτοι 22 τοῖς ἑκατόν.

Εἰς τὴν τοῦ Βατερλώ ἐπολέμησαν 140,000 ἀνδρῶν. Αἱ ἀπώλειαι ἦσαν 40,000, ἦτοι 24 τοῖς ἑκατόν.

Εἰς τὸν Κριμαϊκὸν πόλεμον, ἔλαβον μέρος 125 χιλ. ἀνδρῶν, εἰς τὴν μάχην τοῦ Ἰνκερμάν, οἱ φονευμένοι καὶ πληγωμένοι ἀνέβησαν εἰς 25,000, ἦτοι 20 τοῖς ἑκατόν.

Εἰς τὴν τῆς Μαγέντας ἦσαν 220,000 ἀνδρῶν, αἱ δ' ἀπώλειαι περὶ τὰς 25,000 ἀνδρῶν, ἦτοι 11 τοῖς ἑκατόν.

Εἰς τὴν τοῦ Σολφρινίου ἔλαβον μέρος 250,000 ἄνδρες, 40,000 ἐκ τῶν ὁποίων ἐπληρώθησαν καὶ ἐφονεύθησαν, ἦτοι 16 τοῖς ἑκατόν.

Εἰς τὴν τῆς Σαδόβας ἦσαν 425,000 ἀνδρῶν, αἱ δὲ ἀπώλειαι ἀνέβησαν εἰς 40,000, ἦτοι 16 τοῖς ἑκατόν.

Εἰς τὴν τῆς Γραβελότης ἦσαν 450,000 ἀνδρῶν, αἱ δ' ἀπώλειαι 35,000, ἦτοι 8 τοῖς ἑκατόν.

Εἰς τὴν τοῦ Σιλύ (Ἀμερικὴ) οἱ δύο στρατοὶ ἠρίθμουν 90,000 ἀνδρῶν, αἱ δ' ἀπώλειαι ἦσαν 30,000, ἦτοι 33 τοῖς ἑκατόν!!

Εἰς τὴν τῆς Ἀντιτάμ ἦσαν 150,000 ἀνδρῶν, αἱ δ' ἀπώλειαι 20,000, ἦτοι 13 τοῖς ἑκατόν.

Εἰς τὴν τῆς Φριδερισβούργης ἦσαν 180,000 ἀνδρῶν, αἱ δ' ἀπώλειαι 20,000, ἦτοι 11 τοῖς ἑκατόν.

Εἰς τὴν τῆς Τσικαμέγκας 105,000 ἀνδρῶν, αἱ δ' ἀπώλειαι 30,000, ἦτοι 30 τοῖς ἑκατόν.

Εἰς τὴν τῆς κεντισβέργης ἦσαν 160,000 ἀνδρῶν, αἱ δ' ἀπώλειαι 57, ἦτοι 39 τοῖς ἑκατόν.

Αἱ τελευταῖαι μάχαι ἐγένοντο ἐν Ἀμερικῇ κατὰ τὸν τελευταῖον ἐμφύλιον πόλεμον.

Ἡ τοῦ Βοροδίνου καὶ τῆς Γκετισβέργης ἦσαν αἱ φονικωτάται μάχαι τῶν νεωτέρων χρόνων.

Η ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ ΥΠΟΣΧΕΣΙΣ.

Ἄρκει σοι ἡ χάρις μου! νὰ σὲ ἀνακουρίξῃ κεκοιτισμένον, νὰ σὲ ἐνισχύῃ βαδίζοντα τὴν τεθλιμένην ὁδὸν μόνον, νὰ σοι χύνη βάλασμον εἰς τὴν ψυχὴν καὶ σοι ἀφαιρῇ τὸν πόνον, νὰ σὲ παρηγορῇ καὶ χαροποιῇ ὄντα καταβεβλημένον.

Ἄρκει σοι ἡ χάρις μου! διότι εἶναι ἀνωτέρα πάσης ἄλλης χάριτος.

Ἵπερβαίνει πάντα βαθμὸν ἀνθρωπίνης ἀγάπης.

Ἵπερβαίνει πάντα βαθμὸν ἀνθρωπίνης χαρᾶς.

Εἶναι νίκη, δόξα, καὶ εὐκαιμονία ἄρρητος.

Ἄρκει σοι ἡ χάρις μου! διότι εἶναι αἰώνια τροφή, μόνη μεταξύ ὄλων τῶν πραγμάτων ταύτης τῆς ζωῆς σταθερά, μόνη μεταξύ τῶν τρικυμιῶν καὶ τῶν συμφορῶν τοῦ βίου ἰλαρά, εἶναι τῶν θανασιμῶν τραυμάτων καὶ πληγῶν ἡ μόνη ζήθορος [ἀλοιφή.

Ἄρκει σοι ἡ χάρις μου! διότι δύναται νὰ σοι ἀναπαραστήσῃ [τὸ παρελθόν,

νὰ σοι δείξῃ τὰ ἐλαττώματα, τὰς ἀμαρτίας τὰς πτώσεις καὶ [ἀποτυχίας.

Νὰ σὲ φέρῃ οὐχὶ μετὰ βίας, ἀλλ' οἰκαιοθελῶς εἰς τὴν ὁδὸν τῆς [μετανοίας,

καὶ νὰ σὲ ἀξιώσῃ συγχωρήσεως καὶ ἀπαλλαγῆς ἐκ τῶν δαι- [νῶν παθῶν.

Ἄρκει σοι ἡ χάρις μου! ἵνα ὑψωθῆς μέχρι τοῦ θρόνου τοῦ [Θεοῦ,

ἔχει διὰ νὰ κρηθῆς, ἀλλὰ διὰ νὰ σταθῆς καὶ ἀκούσῃς τὸν [Ἐκαινον «Ἐὐγε.»

Νὰ εἰσελθῇ εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου, καὶ ἔχει νὰ τρο- [μάξῃ μετὰ τὴν ἄρὰν φρεῦγης.»

«Ὡ! τότε, ἀλλὰ τότε μόνον θὰ ἐκτιμήσῃς ἀρκούντως τὴν χάριν [τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Δ. Δ.

## ΓΑΜΟΣ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΚΙΝΕΖΟΙΣ

Τὴν ἀκόλουθον περιγραφὴν γάμου κάμνει ἱεραπόστολος τις Ἀμερικανός, ὅστις ἔζησεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη εἰς τὸ Πεκίνον.

Ὁ γαμβρὸς ἡμέρας τινας πρὸ τῶν γάμων προετοιμάζει, ἀναλόγως τῶν μέσων του, ὅσα εἶναι ἀναγκαῖα διὰ τὴν οἰκίαν τῆς μελλούσης συζύγου του.

Ὅταν δὲ ἔλθῃ ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου, ἡ νύμφη φέρεται ἐντὸς πολυθρόνης κλειστῆς εἰς τοὺς ὄμους τεσσάρων ἀνδρῶν λαμπροενδεδυμένων.

Τῆς νύμφης προπορεύονται ἄνδρες φέροντες λαμπάδας ἀνημμένας, ἔπονται δὲ ἀγχοφόροι φέροντες τὰ ἐπιπλα τῆς οἰκίας.

Κατόπιν τούτων ἔρχονται παῖδες, οἱ ὅποιοι ἀποτελοῦν τὸν γαμήλιον μουσικὸν θίασον.

Ἀφοῦ ἡ συνοδεία φθάσῃ εἰς τὴν θύραν τῆς αὐλῆς τοῦ οἴκου τοῦ γαμβροῦ, οἱ βασιτάζοντες τὴν πολυθρόναν σταματοῦν καὶ πρὶν εἰσελθῆ ἡ νύμφη ὁ Τελετάρχης καίει διάφορα τεμαχία κεχρυσωμένου χαρτου, καὶ σκορπίζει ὀλίγον βίξι, ὡς ἔμβλημα εὐτυχίας. Μετὰ τοῦτο ἡ συνοδεία εἰσέρχεται εἰς τὴν αὐλήν, ὅπου ὁ γαμβρὸς διὰ πρώτην φοράν βλέπει τὴν νύμφην, ἀλλ' οὐχὶ ἀκόμη καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῆς.

Ἡ νύμφη ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀφήσῃ τὴν πατρικὴν οἰκίαν μέχρις οὐ εἰσελθῆ εἰς τὴν αὐλήν τοῦ γαμβροῦ ἐξακολουθεῖ νὰ κλαίῃ, διότι ἀφίνει τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα τῆς καὶ διότι μέλλει νὰ γείνη δούλη τῆς πενθερᾶς τῆς, ἐὰν ἔχῃ τοιαύτην.

Ἐκ τῆς αὐλῆς ἡ νύμφη ὀδηγεῖται ὑπὸ τοῦ Τελετάρχου εἰς δωμάτιον ἐπὶ τούτῳ προητοιμασμένον· εἰς μίαν δὲ γωνίαν αὐτοῦ κεῖται τράπεζα τετράγωνος, ἐπὶ τῆς ὁποίας καίουν λαμπάδες κοκκίνου χρώματος καὶ θυμιάμα, ἔμπροσθεν τῆς εἰκόνος τῶν προγόνων τοῦ γαμβροῦ, καὶ ἐνταῦθα ὁ γαμβρὸς λαμβάνει τὴν νύμφην, ἐνίοτε διὰ ἀπλῆς ὑποκλίσεως. Ὅταν δὲ ὁ Τελετάρχης κράξῃ—Γυνατίσατε! ἀμφότεροι ὁ γαμβρὸς καὶ ἡ νύμφη κάμνουν· μίαν βαθεῖαν ὑπόκλισιν εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ τοίχου κρεμασμένην εἰκόνα τῶν προγόνων.

Μετὰ τοῦτο ὁ Τελετάρχης λαμβάνει δύο κομμάτια στενὰ λεπτοῦ μεταξωτοῦ ὑφάσματος, προητοιμασμένου διὰ τὴν περίστασιν, τὸ ἓν πράσινον καὶ τὸ ἄλλο κόκκινον, ἐνὸς μέτρου τὸ μήκος ἑκαστον, καὶ δέσας αὐτὰ ἐκ τῶν ἄκρων, βάλει τὸ πράσινον εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα τοῦ γαμβροῦ καὶ τὸ κόκκινον εἰς τὴν τῆς νύμφης, καὶ ἀμφότεροι τότε γονατίζουν, καὶ κάμνουν τρεῖς ὑποκλίσεις διὰ τῆς κεφαλῆς ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλλον, μίαν πρὸς τὴν εἰκόνα τῶν προγόνων, καὶ διαφόρους πρὸς ἀλλήλους.

Ὁ γαμβρὸς μετὰ τοῦτο ἀκολουθεῖ τὴν νύμφην

εἰς ἄλλο δωμάτιον, ὅπου συναθροίζονται ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι, καὶ ἐκεῖ εἴτε ὁ γαμβρὸς, εἴτε ἄλλος τις ἀποσύρει τὴν καλύπτρην ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς νύμφης καὶ τότε κατὰ πρόωτον βλέπει αὐτὸ ὁ σύζυγος αὐτῆς! Τὴν ἀποκάλυψιν ἀκολουθοῦν αἱ ἐπικρίσεις τῶν προσκεκλημένων περὶ τῆς ὠραιότητος ἢ ἀσχημίας τῆς νύμφης. — Καὶ συνήθως μὲν γίνονται μὲ εὐγένειαν, ἀλλ' οὐχὶ σπανίως ἡ δυστυχὴς νύμφη διέρχεται διὰ δοκιμασίας πολὺ σκληρὰς! Εἰς πολλὰς περιπτώσεις αἱ ἐπικρίσεις εἶναι τόσον κακαί, ὥστε ὁ δυστυχὴς γαμβρὸς ἐξέρχεται τοῦ δωματίου διὰ μὴ τὰς ἀκοῦν. «Πόσον ἀξιολύπητος εἶναι ὁ καυμῆνος ὁ γαμβρὸς νὰ τοῦ φορτώσουν τοιοῦτον τέρας!» ἀκούει τις νὰ λέγουν οἱ προσκεκλημένοι, διότι εἰς τὴν Κίνα, ὡς καὶ εἰς ἄλλας χώρας, οἱ συγγενεῖς διαχειρίζονται τὰ τῶν γάμων χωρὶς τὰ ἐνδιαφερόμενα πρόσωπα νὰ ἴδουν ποτὲ ἄλληλα.

Ἐνίοτε ἡ νύμφη κάθηται εἰς τὸ δωμάτιον παρὰ τὴν κεφαλὴν καὶ ὁ γαμβρὸς παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλινῆς, δύο δὲ ποτήρια πλήρη οἴνου προσφέρονται εἰς αὐτούς. Ἀφοῦ ἕκαστος πάρῃ ἐν βούφημα, ἀλλάζου ποτήρια καὶ πέρνον ἄλλο ἐν καὶ πάλιν ἀλλάζου ποτήρια καὶ πίνου, ἕως οὐ πικρῶν ὄλων τὸν οἶνον. Ἐν τῷ μεταξύ οἱ προσκεκλημένοι παρατηροῦν, ἐὰν θὰ κατορθώσουν νὰ πίνου ἰσην ποσότητα ἑκάστην φοράν. Ὅταν δὲ ἐπιτύχουν τοῦτο, λαμβάνου τὸν ἔπαινον τῶν παρισταμένων διὰ χειροκροτημάτων!

Μετὰ τὴν κένωσιν τῶν ποτηρίων τοῦ οἴνου δίδονται εἰς αὐτοὺς δύο ἕτερα πινάκια πλήρη τεμαχίων τροφῆς, καὶ πράττου τὸ αὐτό, ὅπως καὶ μὲ τὰ ποτήρια τοῦ οἴνου. Ἐνῶ ταῦτα λαμβάνου χώραν εἰς τὸ δωμάτιον κείνο, ὁ γαμβρὸς ἐξέρχεται δραματικῶς, ὅλοι δὲ αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά προσπαθοῦν νὰ τὸν ἐμποδίσου, καὶ τότε ὅλοι ἀρχίζουν νὰ γελοῦν καὶ νὰ ἀστεϊεύωνται.

Μετὰ τὴν σκηνὴν ταύτην ἡ νύμφη πλησιάζει ἕκαστον τῶν παρευρισκομένων καὶ κάμνει πρὸς αὐτὸν ἢ πρὸς αὐτὴν μίαν ὑπόκλισιν. Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην πάντες ἔχου τὸ δικαίωμα νὰ ἐξετάσου τὰ ἐνδύματα καὶ τὰ λοιπὰ στολίδια τῆς καὶ νὰ κάμωσι τοιαύτας παρατηρήσεις, ὁποίας νομίζουν καταλλήλους εἰς τὴν περίστασιν.

Κατόπιν ἡ νύμφη ἀποχαιρετήσασα διὰ ὑπὸ κλίσεως τοὺς προσκεκλημένους πορεύεται διὰ νὰ εὐρῇ τὴν πενθερὰν τῆς εἰς ἄλλο μέρος τῆς οἰκίας. Συνήθως αἱ πενθεραὶ ὑποδέχονται τὰς νύμφας τῶν μὲ ἀδιαφορίαν καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ δυστυχὴς νύμφη καθίσταται δούλη τῆς πενθερᾶς τῆς καὶ εἶναι ὑπόχρεως νὰ τὴν ὑπακούῃ κατὰ τὰ πάντα



ΠΟΙΚΙΛΑ

— Κατά την τελευταίαν γεωπονικήν έκθεσιν υπάρχουν εις την Καλιφορνίαν φυτευμένα 2,000,000 εις την Φλωρίδα 3,000,000 και εις την Λουιζιάνην 1,000,000 πορτοκαλάκι.

— Λεμονεάκι δε εις μὲν τὴν Καλιφορνίαν 250,000, καὶ εἰς τὴν Λουιζιάνην 300,000. Ὑπολογίζεται δὲ ὅτι ἕκαστον δένδρον παράγει 3—5 κίβωτια καρπῶν, ὥστε ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν αἱ Ἠνωμ. Πολιτεῖαι δὲν θὰ ἔχουν χρεῖαν ἐσπεριδοειδῶν ἔξωθεν.

— Ἐργάζου ἐδὼν θέλης νὰ ὕψωθῆς. \*Ἀφοῦ ὁ ἔξοχος \*Ἄγγελος ῥήτωρ Ἐμμάνου Βουρκι ἐτελείωσεν ὁμιλίαν μίαν ἡμέραν εἰς τὸ Κοινοβούλιον, ὁ ἀδελφός του Ῥιχάρδος ἐκάθητο εἰς μίαν γωνίαν συλλογιζόμενος Φίλος τις πλησιάζας, τὸν ῥώτητος, τί ἐσυλλογίζετο; — \*Συλλογίζομαι — ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, πῶς θ' ἀδελφός μου κατάρθωσεν νὰ συγκεντρώσῃ εἰς αὐτὸν ὅλην τὴν εὐφυΐαν καὶ τὸν νοῦν τῆς οἰκογενείας μας!

— Ἐλαφρόνησαν ὅμως οἱ δταν αὐτὸς καὶ οἱ ἄλλοι ἀδελφοὶ του ἐξέδωσαν τὸν καιρὸν των εἰς διασκεδάσεις καὶ παιγνίδια, ὁ Ἐμμάνου εἰργάζετο!

Τὸ μάθημα δὲ δλοὺς τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας μου εἶνε τὸ ἔξῃ:— \*Ἐὰν θέλετε νὰ διακριθῆτε καὶ ἐντυχῆσθε εἰς τὴν ζωήν σας, πρέπει νὰ ἐργάζεσθε μὲ ἐπιμέλειαν καὶ χρησιμοποίητε τὸν καιρὸν σας. «Βλέπετε ἄνθρωπον, — λέγει ὁ σοφὸς Σολομών, — ἐπιμελῆ εἰς τὸ ἔργον του; αὐτὸς θὰ σταθῇ ἐνώπιον βασιλέων, ὃν θέλει σταθῇ, δηλ. δὲν θέλει συγκαταριθμηθῇ μὲ ποταποὺς ἀνθρώπους.

— Σπογγάρια. \*Οἱ οἱ ἀναγνώσται τῆς Ἐφημ. τῶν Παίδων ἔχουν ἰδεῖ καὶ ψηλαφῆσαι καὶ μεταχειρισθῆ σπογγάρια, ἀλλ' ἴσως γὰρ γὰρ ἔξέυρουν καὶ τί εἶναι τὰ σπογγάρια;

\*Ἐπὶ παλὺν καιρὸν οἱ ἄνθρωποι τὰ ἐθεώρουσαν ὡς φυτὰ, ἀλλ' ἀπέδειχθη ὅτι εἶναι ζῶα, τὰ ὁποῖα προσκολλῶνται εἰς βράχους εἰς τὸν πυθμῆνα τῶν θαλασσῶν καὶ συλλέγονται ὑπὸ τῶν σπογγαλιῶν.

\*Ὅταν κατὰ πρῶτον ἐξαχθῶσιν εἶναι χρώματος σκοτεινοῦ, καὶ γλοιώδους συστάσεως, ὁμοίοντες μὲ σηκότιον βοῦς. Συνίστανται ἐκ δικτυωτοῦ τινος σκελετοῦ, ἐκ νημάτων λεπτοῦν καὶ σκληρῶν, τὰ ὁποῖα σχηματίζουν πολυπληθεῖς ὁπὰς μεγάλας καὶ μικράς. Τὰ νημάτα ταῦτα καλύπτονται ὑπὸ γλοιώδους οὐσίας, ὅταν ὁ σπόγγος εἶναι ζῶν, ὁ ὕδωρ δὲ διέρχεται ἀκωλύτως διὰ τοῦ δλου σκελετοῦ, καὶ ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου λαμβάνει ὁ σπόγγος τὴν τροφήν του, ἢ ὁποῖα εἶνε ἀνακλιμμένη εἰς τὸ θαλάσσιον ὕδωρ δι' ἀπορροφῆσεως.

\*Ἀφοῦ οἱ σπόγγοι ἀποσπασθοῦν ἀπὸ τῶν πετρῶν καὶ φερθοῦν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, κρυπτόνται εἰς ἔρηρὰν ἄμμιαν ἕως οὗ τὰ γλοιώδεις μίγμα των σαπῆ, κατόπιν δὲ βάλλονται εἰς κλωδίον συμπακτερὸν καὶ ἀφίνονται εἰς τὴν θάλασσαν ἕως οὗ καθαρισθοῦν ἐντελῶς ἀπ' αὐτὸ.

Οἱ λεπτότατοι καὶ κάλλιστοι σπόγγοι ἀλείνονται εἰς τὴν Μεσόγειον καὶ ἐκείθεν μεταφέρονται εἰς ἅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου.

Εἰς τὴν σπογγαλιείαν ἐνασχολοῦνται χιλιάδες ἀνθρώπων ἐκ τῶν Σποράδων νήσων, τῆς Ὑδρας, τῶν Σπετσῶν, τῆς Αἰγινη, τοῦ Πόρου καὶ τοῦ Κρανιδίου.

— Ἀντιδότα κατὰ τῆς δηλητηριασέως. Εἰς πᾶσα δηλητηρίασιν τρία πράγματα πρέπει νὰ ἐκτελῶνται ὅσον τὸ ταχύτερον Πᾶσα δὲ οἰκογένεια πρέπει νὰ γνωρίσῃ ταῦτα.

1) Νὰ δοθῇ ἀμέσως ἐμετικὸν διὰ νὰ κενωθῇ ὁ στόμαχος εἰς τὸ δηλητηρίου.

2) Νὰ δοθῶσιν ἀντίδοτα ἱατρικὰ κατὰ τῶν δηλητηρίων.

3) Νὰ ἐμποδισθῇ ὁ θάνατος διὰ διεγερτικῶν.

\*Ὅταν τὸ δηλητήριον ἦναι ἀρρασιτικῶν (ποθτικοφάρμακον), ὁ δηλητηριασθεὶς πρέπει ἀμέσως νὰ καταπιῇ ἢν ἢ δύο ὡὰ ὄμα, εὐθὺς δὲ μετὰ ταῦτα νὰ λαμβάνῃ κατὰ διαλείμματα μεγάλας ποσότητος χλιαροῦ νεροῦ, εἰς τὸ ὅποιον πρέπει νὰ διαλύεται

ἐν κοχλιάριον τῆς σούπας ἁλατος, ἢ μουστάρδασι διὰ τῆς βοήθειας τούτων ὁ στόμαχος κενούται διὰ τοῦ ἐμέτου.

Εὐθὺς ἀφοῦ παύσῃ ὁ ἔμετος, ὁ ἀσθενὴς πρέπει νὰ λάβῃ μίαν δόσιν κοινοῦ ἐλαίου, ἢ γάλακτος, διὰ νὰ προληθῶν τὰ κακὰ ἀποτελέσματα τοῦ δηλητηρίου.

Διὰ τῆς ἐγκείρου χρήσεως τῶν μέσων τούτων ὁ δηλητηριασθεὶς σώζεται.

— \*Ὅταν τὸ δηλητήριον ἦναι ἢ ἄφιόνι, μορφίνη, ἢ λαύδανον, τὸ πρῶτον πρᾶγμα τὸ ὅποιον πρέπει νὰ γείνη ἀμέσως μετὰ τὴν χρῆσιν τοῦ ἐμετικοῦ, εἶναι νὰ δοθῇ ἢν καλὸν φλιτζάνιον βαρῆος καφφέ!—ἔπειτα νὰ τεθοῦν ψυχρὰ ἐπιδρόγματα εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν τράχηλον καὶ νὰ ἐμποδισθῇ ὁ ἀσθενὴς ἀπὸ τοῦ νὰ κοιμηθῇ.

— \*Ὅταν τὸ δηλητήριον ἦναι ἢ ἐμετικὴν ἢ ἐρῶδῆ, ὁ ἀσθενὴς μετὰ τὸ ἐμετικὸν πρέπει νὰ πιῇ καφφέν ἢ τσάϊον.

— \*Ὅταν τὸ δηλητήριον εἶναι θεϊκὸν ὀξύ (ἄκουα φόρτε) ἢ ἔλαιον τοῦ βιτριολίου, μετὰ τὸ ἐμετικὸν ὁ ἀσθενὴς πρέπει νὰ λάβῃ διαλύσιν σόδας, μαγνησίας, ἢ καὶ ἔξωματα τοῦ τοίχου, ἐὰν ἦναι ἀσπρισμένοι.

— Τὸ δὲλαϊκὸν καὶ φανικὸν ὀξύ ἀπαιτοῦν τὴν αὐτὴν θεραπείαν, ἀφοῦ πρῶτον γείνη χρῆσις ὀλίγου ἀλεύρου μεμιγμένου μὲ ὕδωρ, λευκώματος τοῦ ὡοῦ, ἢ ἐλαίου πρὸς προφυλάξιν τῶν τοιχωμάτων τοῦ οἰσφάγου ἢ τοῦ στομάχου ἀπὸ τοῦ δηλητηρίου.

— \*Ὅταν τὸ δηλητήριον ἦναι καυστικὴ ἀμμωνία, σόδα, ἢ ἄσβεστος, ἀμέσως πρέπει νὰ δοθῇ βέρο, χλωμὸς λεμονίου ἢ πορτοκαλίον μὲ ὕδωρ, ἐμετικά καὶ ἔλαιον.

Δι' ὅταν φώσφορος, ὡς λ.χ. τὰ ἔκτρα τῶν πυρεθίων (σπίρτων) ἐμετικά, καὶ μεγάλας δόσεις μαγνησίας μὲ ὕδωρ.

— \*Ὅταν ὑδράργυρος, πρέπει νὰ χορηγῶνται ἀμέσως τὸ λευκὸν ἐνὸς ὡοῦ, ἀλευρί μετὰ ὕδατος ἢ γάλα, καὶ κατόπιν ἐμετικά.

— \*Ὅταν χλωροφόρμην, ἢ φωταερίον, ἀνάγκη καθαροῦ ἄερος καὶ ράντισμα διὰ ψυχροῦ ὕδατος.

— Ποιμῆν τις πρόβατων εἰς τὸ ἀκρωτήριον τῆς Καλιῆς Ἐλπίδος, θέλων νὰ προφυλαχθῇ μὲ τὰ πρόβατά του ἀπὸ τὴν βρογχίτην, ὠδήγησεν αὐτὰ εἰς μίαν καλύβην ἀρκετὰ εὐρύχωρον. Ἐνῶ δὲ ἔμμεν ἐκεῖ ἀναμμένων νὰ παρέλθῃ ἡ βρογχί, ἔπεσον εἰς τὴν καλύβην κερανοῦς καὶ ἐφόνευσεν 770 πρόβατα ἐκ τῶν 1000 καὶ ἐπέκεινα τὰ ὁποῖα ἐσταύλιζον ἐκεῖ! Ὁ ποιμῆν ἐγλύτωσε μὲ μόνον ἰσχυρὸν κλωνιορῶ!

— Εἰς τὴν Μητρόπολιν τοῦ Λονδίνου πρόκειται νὰ ἀνεγερθοῦν νοσοκομεῖα διὰ τὰ ζῶα, προσέτι δὲ φαρμακεῖα εἰς τὰς πτωχοτέρας γειτονίας, ὅπου οἱ πτωχοὶ νὰ δύνανται νὰ προμηθεύωνται τὰ ἀναγκαῖα φάρμακα δωρεάν.

ΘΕΟΙΚΟΙ ΘΕΟΙ ΕΝ ΙΑΠΩΝΙΑ.

1 Ὁ Θεὸς τοῦ Πλούτου. Οὗτος παρίσταται ὡς παχὺς μὲ στρογγυλὸν πρόσωπον ἀνῆρ, καθήμενος ἐπάνω εἰς δύο σάκκους πλήρεις ὄρουζιον μὲ σφύριον εἰς τὴν δεξιάν, καὶ ἓνα σάκκον ὄρουζιον ἐπὶ τῶν ὤμων του.

2 Ὁ Θεὸς τῆς Ὑγείας. Εἰς τοῦτον ἔρχονται καὶ ἐγγίζου, ὅσοι εἶναι ἀσθενεῖς, οἱ πάσχοντες ὀφθαλμῶν τρίβου τοὺς ὀφθαλμούς των εἰς τὸ εἶδωλόν του· οὗτω καὶ πρᾶττον καὶ οἱ ἔχοντες ἄλλας ἀσθενείας.

Ἐκτὸς τούτων ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι θεοί, ἔμπροσθεν τοῦ ἀγάλματος τῶν ὁποίων κεῖται κιθότιον, εἰς τὸ ὅποιον οἱ προσκυνηταὶ βίπτουν τὰς συνεισφοράς των.

Εἰς τοὺς ναοὺς καλεῖται ἀδιακόπως λιθάνιον καὶ λαμπάδες, οἱ δὲ ἱερεῖς ἀδιακόπως προσεύχονται.

Εἰς τοὺς ναοὺς τούτους εὐρίσκονται προσέτι γραφαί, αἱ ὁποῖαι τρέφουσι τὰ πτηνὰ μὲ ὄρουζιον καὶ ἐπαιτοῦν ἀπὸ τοὺς προσκυνητὰς χρήματα διὰ τὴν συντήρησιν τῶν πτηνῶν τούτων.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

- 1. Ποῦ ἐφρονεῦθη ὁ τελευταῖος τῶν Προφητῶν τῆς Π. Δ.;
2. Τί λέγει ὁ Χριστὸς περὶ τούτου;
3. Πᾶσος εἶναι ὁ ἔσχατος Προφήτης;